

РЕШЕНИЕ

№ 28656

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4641** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на И. Й. Р., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, подадена чрез адв. Т. М., срещу Решение № 3305-40-21/01.04.2025 г. на управителя на Националния осигурителен институт, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2119-50-6#7/19.12.2024 г., издадено от длъжностното лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, с което и е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 69б, ал. 2 от КСО.
С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Поддържа се, че административният орган неправилно е приел, че положеният от жалбоподателката труд като цирков артист не представлява труд от втора категория, въпреки представените доказателства за характера на извършваната дейност както в Република България, така и във Великобритания. Твърди се, че в хода на административното производство са представени всички изисквани документи, но същите не са били надлежно обсъдени, като жалбоподателката не следва да търпи неблагоприятните последици от непълнотата на архивите на работодателя. Искане се отмяна на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане, връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне и присъждане на направените по делото разноски.
В откритите съдебни заседания И. Й. Р. се представлява от адв. М., който поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – управителят на Националния осигурителен институт, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна, поддържа законосъобразността на оспореното решение и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление с вх. № 2119-50-6/16.03.2022 г., подадено чрез адв. Т. М. до Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ при НОИ, И. Й. Р. е поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението са приложени две трудови книжки и една осигурителна книжка, удостоверяващи придобит осигурителен стаж в Република България, като е декларирано и наличие на осигурителен стаж, придобит по законодателството на О. кралство.

С писмо от 03.06.2022 г. административният орган е уведомил заявителя, че въз основа на представените български документи не се установява наличие на необходимия осигурителен стаж от първа или втора категория труд за придобиване право на пенсия по чл. 696 КСО. Указано е да бъдат представени документи относно характера на положения труд във Великобритания, ако същият е бил при специфични условия, като е посочено, че произнасянето по заявлението ще бъде извършено след потвърждаване на осигурителните периоди от компетентната британска институция.

На 15.06.2022 г. чрез пълномощника на жалбоподателката са представени удостоверение от работодателя Big Kid Circus и пет броя разрешителни за работа, удостоверяващи упражнявана трудова дейност като цирков артист във Великобритания, които са изпратени на компетентната британска институция. На 10.08.2022 г. по реда на Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009 е получено удостоверение за осигурителни периоди (СЕД P5000), с което е потвърден осигурителен стаж, придобит по британското законодателство, като не е удостоверен претендираният от жалбоподателката период от 2001 г. до 2006 г. На 15.01.2024 г. по делото е представено извлечение от електронните регистри на HM Revenue & Customs за периода 2001–2023 г., а след отправено повторно запитване от страна на НОИ до британската компетентна институция е получено ново удостоверение, с което е потвърден допълнителен осигурителен стаж след 2022 г., но и този път процесният период 2001–2006 г. не е признат като осигурителен стаж.

Административният орган е приел, че жалбоподателката има доказан български осигурителен стаж в размер на 15 години, 10 месеца и 20 дни, от които 11 години, 5 месеца и 15 дни са придобити като цирков артист. Посочено е, че положеният труд през периода от 10.08.1982 г. до 10.12.1994 г. е зачетен за времето от 25.10.1983 г. – датата, на която жалбоподателката е навършила 14-годишна възраст, като времето преди тази дата не е признато за трудов стаж с оглед разпоредбата на чл. 113 от действащия към онзи момент Кодекс на труда.

С оглед преценка на категорията на положения труд административният орган е изискал допълнителна информация от „Български циркове и лунапарк“ ЕООД като правопреемник на Главна дирекция „Български циркове“. От дружеството са представени удостоверение образец УП-3, платежни ведомости и уведомително писмо, от които се установява, че в съхраняваните документи длъжността на жалбоподателката е отразена единствено като „артист“, без конкретизация относно вида на изпълняваната циркова дейност. Посочено е, че поради непълнотата на архивните документи не може да бъде установено дали лицето е изпълнявало длъжност като акробат, гимнастик, балансър, еквилибрист или дресър на дивни зверове. Поради това административният орган е приел, че не е доказано по безспорен начин положеният от жалбоподателката труд да попада сред дейностите, изрично изброени в т. 65 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране, поради което периодът от 25.10.1983 г. до 10.12.1994 г. е зачетен като осигурителен стаж от трета категория труд.

По отношение на осигурителния стаж, придобит във Великобритания, административният орган е приел, че от компетентната британска институция е потвърден стаж в размер на 15 години, 2 месеца и 18 дни за право на пенсия и 18 години, 2 месеца и 18 дни за определяне размера на пенсията. Прието е още, че удостовереният като приравнен период от 06.04.1985 г. до 05.04.1988 г. съвпада с признат български осигурителен стаж и на основание чл. 12, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009 е отчетен само веднъж при преценката на пенсионните права. Прието е, че претендираният период на трудова дейност във Великобритания от 2001 г. до 2006 г., за който са представени удостоверение от работодателя, разрешителни за работа и други документи, не е потвърден от британската компетентна институция като осигурителен стаж. Поради това административният орган е приел, че липсва правна възможност този период да бъде зачетен като осигурителен стаж, респективно да бъде извършвана преценка дали положението през него труд съответства на втора категория труд по смисъла на българското законодателство.

При така установените обстоятелства с Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2119-50-6#7/19.12.2024 г., издадено от длъжностно лице в Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б, ал. 2 КСО, като е прието, че към датата на заявлението жалбоподателката не разполага с изискуемите 15 години осигурителен стаж от втора категория труд, както и че не са налице предпоставките за придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 КСО.

Разпореждането е обжалвано по административен ред пред управителя на Националния осигурителен институт. С Решение № 3305-40-21/01.04.2025 г. жалбата е оставена без уважение, като са възприети изцяло фактическите и правни изводи на пенсионния орган. Прието е, че процесният период на трудова дейност във Великобритания не може да бъде зачетен при липса на потвърждение от компетентната британска институция, както и че по отношение на положения в България труд не са налице доказателства, удостоверяващи упражняването на някоя от дейностите по т. 65 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране, поради което правилно е приет за стаж от трета категория труд.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба пред Административен съд София-град, с която е образувано настоящото съдебно производство. По делото е представена административната преписка, ведно с всички материали, събрани в производството по издаване на оспорените административни актове.

В хода на съдебното производство са разпитани двама свидетели, допуснати по искане на жалбоподателката – Д. Д. Д. и К. К. П..

От показанията на свидетеля К. П. се установява, че познава жалбоподателката още от детските ѝ години, като двамата са участвали в едни и същи циркови програми. Свидетелят заявява, че И. Р. е започнала да се занимава с цирково изкуство още като дете и на възраст около 14–15 години е изпълнявала акробатични номера заедно с акробатичната труппа „П.“. По негови данни тя е изпълнявала номер „шаривари“, представляващ акробатично изпълнение със салта върху акробатична пътека, както и номер „руски прът“, при който извършвала акробатични салта върху специално съоръжение, държано от двама изпълнители. Свидетелят сочи, че тези номера са акробатични по своя характер и жалбоподателката е участвала в тях като част от труппата „И.“, до заминаването си за Великобритания.

Свидетелят Д. Д. също заявява, че познава жалбоподателката от детските ѝ години и има преки впечатления от цирковата ѝ дейност. Посочва, че тя е започнала артистичната си кариера още през 1981 г., а от 1983 г. е изпълнявала самостоятелен акробатичен номер „руска бара“ (руски прът), който определя като един от най-сложните акробатични жанрове в цирковото изкуство. Свидетелят излага, че впоследствие жалбоподателката е продължила дейността си като цирков

артист в семейния цирк във Великобритания след 2000 г., а по-късно е изпълнявала и други функции в цирковата дейност. В показанията си свидетелят сочи още, че е изследовател на историята на българското цирково изкуство, създател на виртуален музей и автор на публикации по темата, като разполага с архивни материали, удостоверяващи участието на жалбоподателката в циркови представления още от началото на 80-те години. Свидетелства, че през този период непълнолетните циркови артисти са работили по трудови правоотношения и са получавали трудови възнаграждения съгласно действащата към онзи момент нормативна уредба.

Съдът кредитира показанията на двамата свидетели като последователни, непротиворечиви и взаимно допълващи се. Същите се основават на непосредствени впечатления от професионалната дейност на жалбоподателката и установяват, че тя е изпълнявала акробатични циркови номера както в България, така и впоследствие във Великобритания. Свидетелските показания подкрепят твърденията на жалбоподателката относно характера на извършваната от нея трудова дейност като цирков артист, релевантен за преценката дали положеният труд следва да бъде зачетен като труд при условията на втора категория.

По доказателствено искане на жалбоподателката е допусната съдебно-счетоводна експертиза, по която назначеното вещо лице В. Г. П. е представило заключение. Същото е прието по делото без оспорване от страните след изслушване на вещото лице в открито съдебно заседание. Съдът кредитира заключението като компетентно, обективно и безпристрастно изготвено, тъй като е основано на извършена проверка на относимите доказателства по делото и дава пълен, последователен и непротиворечив отговор на поставените задачи.

При изготвяне на заключението вещото лице е извършило проверка и анализ на приложените по делото писмени доказателства, сред които трудовите и осигурителните книжки на жалбоподателката, удостоверенията, издадени от НОИ, уведомителното писмо на „Български циркове и лунапарк“ ЕООД, ведно с приложените към него документи, ведомости за работни заплати, както и документите, удостоверяващи придобития осигурителен стаж по законодателството на О. кралство.

По първата поставена задача вещото лице е установило, че общият размер на осигурителния стаж на жалбоподателката към 01.04.2025 г. възлиза на 30 години, 5 месеца и 9 дни, от които 15 години, 2 месеца и 21 дни са придобити в Република България, а 15 години, 2 месеца и 18 дни – по законодателството на О. кралство.

По втория поставен въпрос вещото лице е анализирано характера на положения труд въз основа на представените официални удостоверителни документи. В заключението е посочено, че съгласно трудова книжка № 34/П, издадена на 10.08.1982 г., жалбоподателката е назначена на длъжност „циркова артистка“, като същата длъжност е удостоверена и в представеното удостоверение образец УП-3. От уведомителното писмо на „Български циркове и лунапарк“ ЕООД се установява, че лицата, вписани във ведомостите като „артисти“, са били обособени в циркови трупи, изпълняващи акробатични програми, като поради непълнотата на съхранената архивна документация не може да бъде конкретизирана отделната акробатична специалност на всеки артист. Вещото лице е отчело и обстоятелството, че във ведомостите за работни заплати жалбоподателката е вписана като участник в „Трупа Й.“, което кореспондира с останалите събрани по делото доказателства.

След анализ на всички представени документи вещото лице е приело, че положеният от жалбоподателката труд като циркова артистка следва да бъде зачетен като осигурителен стаж при условията на втора категория труд за периода от 10.08.1982 г. до 31.07.1999 г., общо в размер на 14 години, 6 месеца и 21 дни. Посочено е още, че след преобразуването на този стаж към трета категория труд съобразно приложимите разпоредби, както и след прибавяне на останалия

осигурителен стаж в България и придобития осигурителен стаж във Великобритания, общият осигурителен стаж на жалбоподателката, приравнен към трета категория труд, възлиза на 34 години и 29 дни.

По третия поставен въпрос вещото лице е установило, че към 01.04.2025 г. жалбоподателката е била на възраст 55 години, 5 месеца и 7 дни, като сборът от осигурителния стаж след преобразуването му и възрастта е 89 години, 6 месеца и 6 дни.

По допълнително поставения въпрос вещото лице е посочило, че доказателствата относно условията на труд и характера на изпълняваната дейност се съдържат в трудовата книжка, осигурителната книжка, ведомостите за работни заплати на артистичния персонал на Главна дирекция „Български циркове“, уведомителното писмо на „Български циркове и лунапарк“ ЕООД и удостоверението, издадено от НОИ. Според заключението именно тези документи удостоверяват както заеманата длъжност „циркова артистка“, така и характера на извършваната трудова дейност и представляват доказателствената основа за определяне категорията на положения труд.

В обобщение вещото лице е достигнало до извода, че жалбоподателката разполага с осигурителен стаж при условията на втора категория труд в размер на 14 години, 6 месеца и 21 дни като циркова артистка, като след преобразуването му и прибавянето на останалия осигурителен стаж общият осигурителен стаж възлиза на 34 години и 29 дни приравнен към трета категория труд, а сборът от осигурителния стаж и възрастта към 01.04.2025 г. е 89 години, 6 месеца и 6 дни.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, за която същият е неблагоприятен, в предвидения от закона срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение № 3305-40-21/01.04.2025 г. на Управителя на Националния осигурителен институт е издадено от компетентен административен орган съгласно чл. 117, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване, в предвидената от закона писмена форма и при посочени фактически и правни основания за постановяването му. Същото се отнася и за потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, издадено при условията и в рамките на компетентността по чл. 98 от КСО.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на оспорения акт, поради което спорът между страните е изцяло материалноправен и се свежда до това дали положението от жалбоподателката И. Й. Р. труд като цирков артист за периода 10.08.1982 г. – 10.12.1994 г. следва да бъде зачетен като труд от втора категория по смисъла на т. 65 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (отм.).

Съгласно чл. 69б, ал. 2 от КСО лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при наличие на изискуемите от закона възраст и сбор от осигурителен стаж и възраст.

Съгласно чл. 104, ал. 2 от КСО при пенсиониране за осигурителен стаж и възраст осигурителният стаж от първа и втора категория труд се превръща към стаж от трета категория по установения в закона ред.

По силата на т. 65 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (отм.), приложим за процесния период, от втора категория труд се зачита трудът на цирковите артисти, които са акробати, гимнастици, балансьори, еквилибристи и дресьори на дивни зверове.

Следователно законната разпоредба не поставя изискване всяка дейност, извършвана от цирков артист, автоматично да се квалифицира като втора категория труд, а обвързва това с характера на конкретно извършваната артистична дейност. Поради това релевантният за спора въпрос е не дали жалбоподателката е била цирков артист, което между страните не е спорно, а дали събраните по делото доказателства установяват, че извършваната от нея дейност попада сред посочените в т. 65 от ПКТП (отм.) видове циркови дейности.

По делото не е спорно, че жалбоподателката е упражнявала трудова дейност като цирков артист в периода 10.08.1982 г. – 10.12.1994 г. Това обстоятелство се установява от представената трудова книжка № 34/П, издадена от Главна дирекция „Български циркове“, в която е вписана длъжността „циркова артистка“, както и от останалите приобщени по делото писмени доказателства – осигурителни документи, ведомости за заплати и документи, издадени от правопреемника на работодателя „Български циркове и лунапарк“ ЕООД.

Спорът е относно това дали посочването на длъжността единствено като „циркова артистка“, без изрично вписване на конкретната специалност – акробат, гимнастик, балансьор или еквилибрист, е пречка за признаване на положения труд като втора категория.

Настоящият съдебен състав не споделя извода на административния орган, че липсата на подробно описание на конкретната артистична специалност в трудовата книжка сама по себе си изключва приложението на т. 65 от ПКТП (отм.).

При преценката на категорията труд следва да се изследва действителното съдържание на извършваната трудова дейност, а не единствено формалното наименование на длъжността, доколкото именно реално положеният труд е правнорелевантният факт в осигурителното правоотношение.

В конкретния случай следва да бъде отчетена спецификата на организацията на труда в държавната циркова система през процесния период. От представеното по делото уведомително писмо на правопреемника на Главна дирекция „Български циркове“ – „Български циркове и лунапарк“ ЕООД, се установява, че лицата, водени в документацията като „артисти“, са били част от отделни циркови трупи, изпълняващи конкретни циркови програми, включително акробатични програми, като артистите са притежавали определени разряди и категории.

Поради това обозначаването на длъжността в трудовата книжка и платежните ведомости с общото понятие „циркова артистка“ или „артист“ следва да се разглежда с оглед съществуващата към онзи момент организация на трудовия процес, а не изолирано и формално.

В тази връзка съдът намира, че следва да бъдат обсъдени всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност, а не да се извежда решаващ извод единствено от отделното обстоятелство, че в трудовата книжка не е отразена конкретната циркова специалност на жалбоподателката.

От заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че вещото лице е извършило анализ на представените трудови и осигурителни документи, включително трудова книжка, осигурителна книжка, ведомости за заплати и удостоверителни документи, издадени от правопреемника на работодателя. Въз основа на този анализ вещото лице е установило, че жалбоподателката е работила като цирков артист в структурата на Главна дирекция „Български циркове“ за периода

10.08.1982 г. – 10.12.1994 г.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно, обективно и основано на материалите по делото. Същото съдържа фактически констатации относно периода на трудовата дейност, работодателя, заеманата длъжност и наличните осигурителни данни, като изчислява и размера на осигурителния стаж при съответното категоризиране.

Действително, вещото лице е посочило, че в трудовата книжка е вписана длъжността „циркова артистка“, без да е конкретизирано дали жалбоподателката е била акробат, гимнастик, балансър или еквилибрист. Това обстоятелство обаче не води автоматично до извод, че положеният труд не попада в обхвата на т. 65 от ПКТП (отм.), доколкото от останалите доказателства следва да се установи действителният характер на извършваната дейност.

В случая заключението на вещото лице не представлява недопустимо произнасяне по правен въпрос относно приложението на т. 65 от ПКТП (отм.). Експертът не е заместил съда при извършването на правната квалификация, а е извършил анализ на наличната трудова и осигурителна документация и е установил фактите, относими към характера и продължителността на положения труд.

Неоснователно е възражението на административния орган, че при липса на изрично вписване на конкретна циркова специалност категорията труд не може да бъде установена.

Разпоредбата на чл. 104, ал. 10 от КСО предвижда, че категорията труд, както и дейността по чл. 69 и чл. 69а от КСО, не могат да се доказват със свидетелски показания, когато липсват писмени доказателства, издадени от работодателя по време на полагането на труда.

В настоящия случай обаче не е налице хипотеза на пълна липса на писмени доказателства. Напротив, по делото са налични документи, издадени от работодателя и неговия правопреемник, удостоверяващи съществуването на трудовото правоотношение, периода на работа, принадлежността на жалбоподателката към артистичния състав на Главна дирекция „Български циркове“ и заеманата длъжност.

Следователно не се касае за установяване на категорията труд единствено чрез свидетелски показания, а за преценка на вече установени с писмени документи факти, допълнени от други доказателствени средства относно конкретния характер на извършваната дейност.

В този смисъл свидетелските показания по делото следва да бъдат обсъдени не като самостоятелно средство за доказване на категорията труд, а като доказателства, които допълват и конкретизират установените чрез писмените документи обстоятелства относно организацията на труда в цирковата труппа и характера на изпълняваните програми.

От показанията на разпитаните свидетели се установява, че жалбоподателката е била част от професионален цирков състав и е участвала в изпълнения, свързани с физически и акробатични елементи, характерни за дейността на лицата, посочени в т. 65 от ПКТП (отм.).

Съдът намира, че тези показания следва да бъдат кредитирани доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал и не се използват за заместване на липсващи писмени документи, а за изясняване на съдържанието на вече доказаното трудово правоотношение.

Противното разбиране би довело до прекомерно формализиране на изискванията за доказване и би поставило осигуреното лице в неблагоприятно положение поради начина, по който работодателят е оформял трудовата документация преди повече от четири десетилетия. Липсата на детайлно описание на конкретния цирков номер или специалност в трудовите документи не може сама по себе си да бъде основание за отказ от признаване на действително положен труд, когато съвкупната преценка на доказателствата установява неговия характер.

Следва да се посочи още, че административният орган не е изпълнил в необходимата степен задължението си по чл. 35 и чл. 36 от АПК за пълно и обективно изясняване на всички относими факти и обстоятелства.

При постановяване на оспореното решение органът по пенсионно осигуряване е ограничил анализа си до формалното съдържание на отделни документи, като е приел, че липсата на конкретно посочване на специалността „акробат“, „гимнастик“, „балансьор“ или „еквилибрист“ е достатъчна за изключване приложението на т. 65 от ПКТП (отм.).

Този подход не съответства на принципа на служебното начало в административния процес, съгласно който органът следва да събере и обсъди всички относими доказателства, а не да основава изводите си само на формални непълноти в архивната документация.

При правилна оценка на доказателствата следва да се приеме, че жалбоподателката е упражнявала професионална циркова дейност в рамките на държавната циркова организация, като е била част от артистичен състав, изпълняващ циркови програми, вкл. по характер на акробатични изпълнения.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че при зачитане на спорния период като стаж от втора категория труд жалбоподателката има 14 години, 6 месеца и 21 дни стаж от втора категория труд, а при извършване на необходимото преобразуване и включване на останалия признат осигурителен стаж следва да бъде направена нова преценка относно изпълнението на предпоставките по чл. 69б от КСО.

Следователно отказът за отпускане на пенсия е постановен въз основа на неправилно определена категория на положения труд, което представлява неправилно приложение на материалния закон.

Предвид изложеното Решение № 3305-40-21/01.04.2025 г. на Управителя на Националния осигурителен институт и потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по пенсионно осигуряване се явяват незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Доколкото съгласно чл. 98 от КСО компетентен да се произнесе по заявлението за отпускане на пенсия е длъжностното лице по пенсионно осигуряване, преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. От представения списък по чл. 80 от ГПК се установява, че същите възлизат на 700 лв. или 357,90 евро, представляваща внесен депозит за изготвяне на съдебно-счетоводната експертиза. Посочените разноски са доказани по делото и следва да бъдат възстановени от ответника.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО, във връзка с чл. 172, ал.

2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Й. Р., Решение № 3305-40-21/01.04.2025 г. на управителя на Националния осигурителен институт, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2119-50-6#7/19.12.2024 г., издадено от длъжностното лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, с което и е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 69б, ал. 2 от КСО.

ИЗПРАЩА административната преписка на длъжностното лице по пенсионно осигуряване при Националния осигурителен институт за ново произнасяне по заявлението на И. Й. Р. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б от Кодекса за социално осигуряване, при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на И. Й. Р., с [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 357,90 (триста петдесет и седем евро и 90 евроцента) евро, представляваща сторените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението, на основание чл. 138 от Административнопроцесуалния кодекс, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: